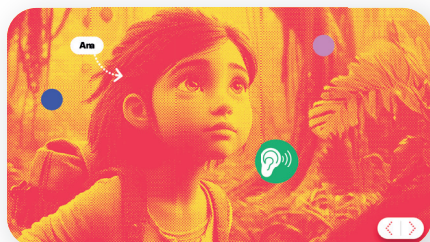

Ana & Francisco

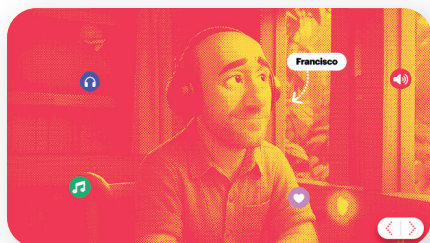

De stem van de Jungle

Ana woonde aan de rand van een uitgestrekt regenwoud in Costa Rica. Ze hield van de jungle: het geroep van vogels, het zachte zoemen van insecten, het ruisen van de bladeren in de wind. Maar ze dacht er nooit echt bij na. Voor haar waren de geluiden vanzelfsprekend – zoals de lucht die je ademt.

Op een dag ontdekte Ana een vreemd geluid. Het leek op een fluistering, diep uit de jungle. Nieuwsgierig volgde ze het geluid, steeds dieper het woud in, tot ze op een open plek kwam. Daar stond een klein huisje, bijna verstopt tussen het groen. De deur stond op een kier. Ana aarzelde, maar haar nieuwsgierigheid was sterker. Ze stapte naar binnen.

Binnen was het huisje gevuld met vreemde apparatuur. Er lagen microfoons, hoofdtelefoons en verschillende digitale apparaten. Op een tafel lag een laptop met een scherm vol golfvormen en geluidsgolven. Aan een tafel zat een man. Hij keek op en glimlachte vriendelijk. “Welkom,” zei hij. “Ik ben Francisco López. Wil je luisteren naar de jungle?”

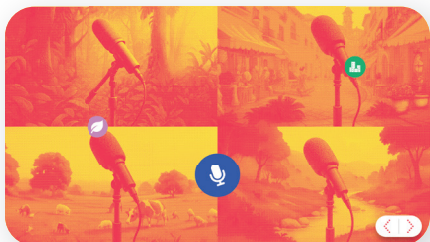
De verdwijnende geluiden

Francisco zette een hoofdtelefoon op Ana's hoofd. Ze hoorde iets bekends – het geroep van een brulaap – maar toch klonk het anders. Dieper, mysterieuzer, alsof ze in de ziel van het bos keek. “Dit is hoe de jungle écht klinkt,” zei Francisco. “Met een microfoon hoor je dingen die je anders niet opmerkt.”

Ana luisterde ademloos naar nog meer opnames: het zachte tikken van regen op bladeren, het gezoem van bijen, en zelfs het bijna onhoorbare gekraak van een boom die in de wind bewoog. Maar toen Francisco een opname van vogels afspeelde, klonk het anders – leeg. “Waarom klinkt het zo raar?” vroeg Ana.

Francisco keek ernstig. “Omdat deze vogels er niet meer zijn. Dit zijn de laatste geluiden die ik van hen heb opgenomen, voordat ze verdwenen. Geluiden zijn net herinneringen, Ana. Als we niet voor de jungle zorgen, verdwijnen ze voorgoed.”

De woorden van Francisco gaven Ana een vreemd gevoel. Ze had nooit gedacht dat geluiden konden verdwijnen. Ze hoorde ze toch elke dag? “Wat kan ik doen?” vroeg ze stilletjes. Francisco glimlachte. “Je kunt leren luisteren. Alleen als we weten wat er is, kunnen we het beschermen.”

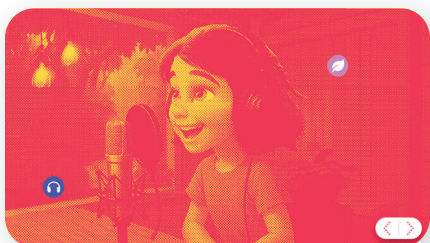
Geluiden uit Spanje

De volgende dag nam Francisco Ana mee de jungle in. “Ik reis overal ter wereld om geluiden te bewaren,” vertelde hij terwijl hij zijn microfoon installeerde. “Niet alleen hier, maar ook in mijn thuisland Spanje.” Ana keek hem nieuwsgierig aan. “Hoe klinkt Spanje?” vroeg ze.

Francisco glimlachte en sloot zijn ogen, alsof hij de geluiden voor zich hoorde. “Het geklingel van tapasbordjes op een terras, het zachte geruis van flamencodansers die over de stenen van een plein bewegen, het geroezemoes van mensen in een smal steegje, en het geluid van een oud café dat zijn deuren opent bij zonsopgang.” Hij keek Ana aan. “Maar ook daar verdwijnen geluiden. De drukte in de straat wordt steeds minder, en het geklop van dansers klinkt niet meer zo vaak.”

Samen luisterden ze naar het geritsel van bladeren en het gekras van een ara. “Elk geluid dat ik opneem, is als een herinnering,” legde Francisco uit. “Of het nu uit Spanje is of hier uit de jungle. Het zijn geluiden van wat er ooit was – en wat we moeten koesteren.”

Ana voelde een nieuwe verantwoordelijkheid. Als zelfs een plek zo groot als de jungle kon zwijgen, wat zou er dan nog overblijven?

De tijdscapsule van geluid

Die avond zaten Ana en Francisco in het huisje. Ana mocht de recorder bedienen terwijl Francisco een nieuwe opname maakte: het zachte lied van een nachtvogel. “Dit is mijn tijdscapsule,” zei Francisco, terwijl hij haar liet zien hoe hij de opname opsloeg op een externe harde schijf. “Als mensen ooit willen weten hoe de wereld klonk, kunnen ze deze geluiden terugluisteren.”

Ana keek naar de verzameling geluidsbestanden op de laptop. Het leek op een schatkist, gevuld met onzichtbare verhalen. Toen

pakte ze zelf de recorder en fluisterde: "Dit is Ana. Vandaag heb ik geleerd dat geluiden niet vanzelfsprekend zijn. Ze zijn bijzonder." Ze drukte op stop en lachte verlegen naar Francisco.

"Perfect," zei hij. "Want geluiden vertellen niet alleen wat er was, maar ook wie we zijn." Vanaf die dag luisterde Ana anders. Naar de vogels, naar de bomen, zelfs naar de wind. Ze hoorde niet alleen de jungle, maar een wereld vol verhalen die beschermd moesten worden.